

сочко, като въртеше глава ту на една страна, ту на друга:

— Пустиятъ шоплукъ какво чудо стана!.. Майки, майки!... Къщи като сарай, а пъкъ маази наредени и прѣпълнени съ стока — и птичи млѣко ще намѣришъ въ тѣхъ! Цѣлъ Стамбулъ!... Алтѣни съ торби не, ами съ човали и съ фучии сѣ изсипани тукъ. Не е шега работа. Едно-врѣме го слушахме това Софіята, ама си го мислѣхме, ехъ, касаба като всѣка друга, та аслѣ и такава бѣше я!... Едно-врѣме чичо ти Пену бѣше дохождалъ тукъ да събира овни, та и той ми е разправялъ. Ама сега, здраве му кажи, голѣма промѣна станала!... Касметлии хора били тукашнитѣ, за тѣхъ стана Българията! А нашитѣ колиби читацитѣ ги ограбиха, развалиха и, най-сетнѣ, ги изгориха. Зная ги азъ тия шопи, съ бѣли тѣсни дрехи и кюркове и валчести шапки. Хж, хж! ето единъ се мѣрна тамъ — и дѣдо Генко посочи съ прѣстъ въ една улица единъ шопъ-млѣкаръ, който носѣше на кобилица двѣ тенекии млѣко. Едно-врѣме дохождаха чѣкъ по насъ за вино и ракия, съ кола съ дълги возелници. Единъ день, синко, кога останешъ ахлякъ, ще те помоля да ме заведешъ да видя тия хора, къщитѣ имъ...

На Александровския площадъ се изпрѣчи грамадно здание — княжескиятъ палатъ, но удивлението на дѣда Генка бѣше толкова нарасло, щото той не можеше вече да приказва, а само едвамъ сполучваше да разгледва всичко, ако и повърхно, защото файтонътъ бързо летѣше напредъ. Пакъ и синътъ не охотно слушаше и отговаряше на въпроситѣ, но не смѣше повторно да забѣлѣжи на баща си да млъкне, още по-малко да му дава поводъ за ново бѣбрене.

Файтонътъ кръстоса нѣколко улици и, най-сетнѣ, спрѣ при къщата на Бойковски.

Снахата, ако и да видѣ всичко отъ прозореца, се бавѣше ужъ нѣщо занята въ работа. Най-послѣ, тя излѣзе донѣкъдѣ весела, посрѣщна свекъра, умѣдри се и го изгледа добръ отъ глава до крака. Колкото и да се прѣструваше, се виждаше усмивката ѝ принудителна.